

II. Cour du travail de Bruxelles, 12 mai 2022

Évaluation de l'incapacité de travail – Article 100, § 1er de la loi coordonnée du 14 juillet 1994 – Expertise – Valeur probante de l'avis d'expert – Syndrome du côlon irritable

En l'espèce, l'intéressé a indiqué qu'il n'était pas d'accord avec l'avis de l'expert désigné.

Il a été jugé que le fait qu'une partie refuse d'accepter l'avis de l'expert ne justifie pas automatiquement la nomination d'un nouvel expert. La nomination d'un nouvel expert n'est justifiée qu'en cas de contre-indications graves, que l'intéressé doit justifier par des certificats médicaux fondés.

En l'occurrence, l'expertise a été menée de manière méticuleuse et le rapport de l'expert s'est appuyé sur des éléments objectifs et une connaissance approfondie du dossier.

N° de rôle : 2021/AB/100

... c./INAMI

...

De inschatting van een ongeschiktheid kan niet geldig steunen op een persoonlijke appreciatie van de betrokkene zelf, maar enkel op een evaluatie van een daartoe bevoegde geneesheer en zulks gesteund op objectieerbare medische gronden (Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 26.11.2013, AR nr. 2010/AH/372, onuitg.).

De gerechtelijke zekerheid wordt precies gevormd door een hoge graad van waarschijnlijkheid, zodat aan het tegendeel – dat theoretisch mogelijk blijft – niet meer ernstig hoeft te worden gedacht (J. RONSE e.a. "Schade en schadeloosstelling", A.P.R. 1988, 75 – 76).

3.

De deskundige, aangesteld door de eerste rechter, heeft volgende overwegingen opgenomen in het verslag:

Na de eerder geruststellende ondervraging (goede algemene toestand, geen spierhypotrofie, huishoudelijke taken mogelijk, geen zware depressie noch beperkingen, ...) uitgevoerd door de adviseur 09/2009 werd een einde gesteld aan deze werkonbekwaamheid: aangepaste activiteiten op de algemene arbeidsmarkt mogelijk gedacht door adviserende arts (referentieberoepen type verkoper, vertegenwoordiger, adviseur, administratief bediende ...).

Dr. ... voor verweerder benadrukt ter zitting dat er de laatste 2 jaren eigenlijk maar weinig evolutie was op medisch vlak en dat werkzaamheden op plaatsen waar er een toilet ter beschikking is toch met zekerheid haalbaar blijven.

Er kan ter zitting dus alleen maar vastgesteld worden dat lichte arbeid (gebeurlijk deeltijds bij start) eind 2009 derhalve allicht mogelijk was en dat de VDAB (eventueel mits tussenkomst van hun adviserende arts) had kunnen helpen bij de zoektocht naar een dergelijke aangepaste job.

Hier kon ter zitting niets rationeels tegen ingebracht worden door eisende partij.

Daarop werden een aantal opmerkingen geformuleerd door appellant, waarop door de geneesheer-deskundige als volgt werd geantwoord:

Betrokkene verklaarde ter zitting wel degelijk dat hij kon sporten: wandelen ("met pamber maat 6", weliswaar niet ter zitting), fietsen, ...

Er dient hierbij toch nogmaals onderstreept dat hij ter zitting zélf (verplaatsing inbegrepen moet je hier toch minstens 2 uur voor uittrekken) GEEN "pamber" mee had ... hetgeen de ernst van zijn zozegde stoelgangnood/incontinentie dan weer compleet relativeert!

Ik geloof absoluut NIET dat eiser de controle over zijn darmen volledig kwijt zou zijn naar aanleiding van stoelgangurge; Dr. ... voor het RIZIV merkte in dat verband trouwens correct op dat de heel uitgebreide medische oppuntstelling eigenlijk volkomen geruststellend was gebleken...

Dat hij naast zijn stoelgangproblemen tevens nog last heeft van rugpijn op scoliose, alsook van stress, met negatieve werking op zijn psychisch welbevinden werd óók zeer duidelijk opgenomen in het gedetailleerd deskundig verslag.

[...]

Er kan in deze casus niet voldoende onderstreept worden dat eisende partij wel degelijk in staat is om huishoudelijke activiteiten uit te voeren [...] en om te werken in de tuin [...]; er werden dan ook ter zitting duidelijke tekenen van activiteit vastgesteld ter hoogte van zijn handen (eelt, wondjes, vuil onder nagels, ...) hetgeen door betrokkene nu eigenlijk zélf per brief openlijk toegegeven wordt.

4.

Hoewel in geen enkel opzicht moet getwijfeld worden aan de medische problematiek van appellant en van de ongemakken die dit kan meebrengen op privé zowel als op professioneel vlak, moet toch vastgesteld worden dat geen nieuwe medische stukken worden voorgelegd die stellen dat appellant voor minstens 66% arbeidsongeschikt zou zijn.

Er wordt in de recentste attesten wél vermeld wat de medische problematiek is en hoe gepoogd wordt daaraan (proefondervindelijk) te remediëren aan de hand van verschillende medicatie, maar nergens wordt op héél uitdrukkelijke wijze gesteld dat appellant arbeidsongeschikt zou zijn in de zin van artikel 100 ZIV-wet.

Appellant benadrukt ter zitting ook zelf op zeer stellige wijze dat hij wil werken.

Met zijn zeer gevarieerd profiel (stukadoor, vertegenwoordiger, ...), moet dat in feite ook tot de mogelijkheden behoren, temeer aangezien hij ook zelf aangeeft dat de ene dag veel beter is dan de andere en dat er bij momenten

- weliswaar traag – beterschap kan worden waargenomen, dit door de uitgeprobeerde medicatie.

Niets hoeft appellant overigens te beletten om een nieuwe ziekte-aangifte in te dienen wanneer hij meent dat hij (verder/opnieuw) arbeidsongeschikt zou zijn. Sinds de bestreden beslissing is dit in elk geval niet gebeurd.

De aanstelling van een nieuwe deskundige is geen automatisme wanneer één der partijen het met de besluiten van een geneesheer-deskundige niet eens is. Daartoe dienen ernstige tegenindicaties aanwezig te zijn, bij voorkeur onder de vorm van gefundeerde medische attesten en dito verslagen. Dit is hier niet het geval.

Op grond van de voorliggende stukken, moet bijgevolg worden besloten dat het onderzoek dat door de deskundige werd gevoerd voldoende grondig is, dat zijn verslag gebaseerd is op objectieve elementen en op een gedegen studie van het dossier. Ook de opmerkingen van de partijen heeft hij grondig beantwoord en mede in overweging genomen. Ook in de nieuwe medische stukken wijst niets erop dat de deskundige de bal serieus misgeslagen zou hebben.

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF BRUSSEL, 7DE Kamer

Rechtsprekend op tegenspraak, dit na beraadslaging.

Verwerpt alle verdere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep van de heer ... ontvankelijk, maar ongegrond.

Bevestigt het aangevochten vonnis van 5 januari 2021 van de arbeidsrechtbank Leuven, 2de kamer, in de zaak met AR nr. 19/691/A.

...